

Ankeravond 14 september 2006

De avond bestond uit twee delen: Eerst kwamen er vier getuigen aan het woord over de wijze waarop zij 'kerken', 'herderen', vanuit een 'verankerd' leven.

Daarna gaf pastoor Carlos Desoete een uiteenzetting over het thema.

De Getuigen

Bénédicte Marechal

Is zelf geboren in een warme, liefdevolle thuis.

Vanuit het luisteren naar verhalen heeft zij ontdekt dat ook in onze maatschappij armoede een realiteit is, maar veelal verborgen. De armoede ruik je als de deur opengaat.

Wonen is voor een aantal mensen een probleem: de kwaliteit van de woning; de hoge huurprijzen. Er zijn problemen van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting, werk,... Hoe rondkomen met een netto-loon van € 600 per maand? Mensen zijn verlamd door angst, eenzaamheid, beschuldigende blikken... Armoede vraagt een uitweg, geen uitleg.

Maar: "waar mensen elkaar dragen begint nieuwe hoop te dagen". Geloven is een doe-woord. Eén steen verleggen door solidair te leven.

Dan zie je mensen weer groeien, geloven, gelukkig en dankbaar zijn omdat iemand bij hen leeft. Het verhaal van "de genezing van de lamme", wordt weer een realiteit. Ze mogen gezien en gehoord worden. Dit is het verhaal van de welzijnsschakel Ūze Plekke. Mens voor die mensen zijn; onverwachte vriend.

Ook ik heb hen nodig, zegt Bénédicte. En ze is dankbaar voor de andere vrijwilligers, voor haar man en kinderen die haar hierin steunen, want het is niet altijd gemakkelijk.

Hilde Marichal

Bij aankomst op Sint-Baafs een twintig jaar geleden, was Solied de basis voor haar om hier thuis te komen, want ook voor de kinderen was kinderopvang voorzien tijdens de repetities. De eigen kinderen helpen die traditie nu ook verder zetten.

De inzet in de vormselcatechese bood meteen ook de kans om de parochie beter te leren kennen. Gods droom waar maken, dat doe je met velen. Zelf met kleine stappen de wereld beter maken: in de directe omgeving eerst en later op ruimer vlak.

Als volwassen begeleidster in de Chiro ontdekte ze dat jongeren nu hun geloof vormen geven in hun beweging op hun eigen wijze: op kamp en in kampwakes, in vieringen, creatief ... 't Zit nog goed!

Ontdekte een belangrijke zin. De naam van God: Ik zal er zijn voor u. Dat je hiervoor kiest is niet altijd evident, want je moet de consequenties ervan dragen. Zo verbonden leven met Christus, ligt soms met valkuilen bestrooid. Waar moet je dan heen? En je kunt je aan Jezus spiegelen: de weg is soms eenzaam; je gaat ook een beetje dood. Ze heeft ontdekt dat stilte, rust en bezinning nodig zijn. Dan kan je mensen ontmoeten om opnieuw op weg te gaan. Dan ervaar je: 'uw geloof heeft u gered'. Je bent niet meer alleen want "Ik zal er zijn voor u."

Geert Van Hecke

Mooie kindertijd gehad in de rand van Gent met veel verbondenheid tussen mensen (buurtwerking; koor,...) en later enkele leerkrachten die wegwijzers geweest zijn in solidariteit en geloof. Caritas, daarin kwam God tot leven (welzijnszorg; broederlijk delen). De universitaire parochie van Leuven zorgde voor 'volstromen van levensadem', met opnieuw geloofswijzers (Jan Dumon – Roos Maes - ...)

Huwen bracht hem naar Brugge, eerst Sint-Baafs, dan Sint-Michiels en de opgedane jeugdervaringen werden vlug ontdekt en worden nu overvloedig ingezet op diverse vlakken.

Wat drijft hem? Waar twee of meer in Zijn naam samenkomen, daar is veel mogelijk. Het Emmaüsverhaal werkt inspirerend.

Samenkomen rond 'kerk': die verbondenheid vindt haar wortels in het Godsgeloof. Maar God gaat ook mee, als er verbondenheid groeit met mensen uit de buurt, met zieken, met kwetsbaren.

Het drukke leven heeft ook nood aan bezinning en gebed. Gebedsmomenten beleeft hij zingend met zijn vrouw en kinderen. Een Ankerpunt: de wekelijkse liederen tijdens de repetitie met Solied (met open vizier voor wat leeft in de wereld) en de gezinsvieringen in de parochie Sint-Michiel.

Ann Verschingel

Naar eigen zeggen een: "bof-kind"

Als 7de thuis heeft zij er een warm nest gevonden, met kansen om te studeren. Dit is een genade, een cadeau. Op school ontdekte ze in de godsdienstles de parabels van de talenten en van de barmhartige Samaritaan.

In de Chiro: té jong er naar toe, maar welkom. Een kwart eeuw lang is Chiro voor haar een genade geweest: ontdekken waar je goed in bent- hoogdagen van het bivak. Leidster worden in Chiro Vlaanderen en er thema's ontdekken van mens en

maatschappij, is een genade. Je kan er je eigen mening vormen en ze leren uiten, ook wat geloof betreft.

Bij aankomst in Brugge: Solied was het ankerpunt voor haar enthousiasme en het verlangen om te zingen. Hier kon ze, met een beklivende dirigent, uitzingen hoe en waarvoor zij wil leven.

De parabel van de talenten leerde haar: al die genademomenten mag je niet beperken tot je eigen klein wereldje: verantwoordelijkheid!

De barmhartige Samaritaan: alle mensen zijn gelijkwaardig. Jij gekwetste mens, je bent niet meer of minder dan de andere. Je mag je mens voelen. Daar ontving ze de oproep tot solidair leven en tot engagement. Werken aan een betere wereld waar mensen zich ten volle mens mogen weten.

Inspiratie?

Beleven van waarden, dat ontdekte ze vlug.

Maar God: wie is dit, bestaat Hij? Dit lag moeilijker. In dit zoekproces werd zij geboeid door Christus: zijn radicaliteit en keuze voor de kleinsten. Verantwoordelijkheid en engagement, gebruiken voor allen.

De christelijke inspiratie beleeft zij in broederlijk delen, Ūze Plekke, de parochieraad, ...

Soms is het ploeteren, uitputtend, vechtend tegen de bierkaai. Maar er staat telkens een ploeg naast je die begrijpt en draagt, je desnoods even met rust laat of integendeel een duwtje geeft.

Met velen kan je er iets aan doen. En het is te doen!

Carlos Desoete: Ankeren gaat verder

Het is onze taak om de Bijbel verder te schrijven. We hoorden vier verhalen om er in op te nemen; vier heilsgeschiedenissen: hoe God concreet vandaag in mensen gebeurt. Ze nodigen ons uit om zelf ons verhaal neer te schrijven: Waar zijn we mee bezig? Waar zijn we God op het spoor gekomen? Wat, W(w)ie bezielt ons?

We blijven praten over het leven, met het beeld van de appel die uit drie delen bestaat: de schil, het vlees en het klokhuis. Het Ankerdoek uit 2000 blijft het verhaal vertellen van die brok leven die wij proberen gestalte te geven. Het is goed dat we dit blijven bekijken, want we zitten in de stroming die in 2000 begonnen is. Wat gebeurt hier allemaal vanuit de gemeenschap die zich christelijk wil noemen. Het leven gaat verder. Het Ankerdoek spreekt nog niet over Compaja, Ūze Plekke, de bloeiende Plus-Werking, de Rouwzorg, de federatie-werking ... die in 2000 nog niet bestonden. Voor de federatiewerking moeten we eerst door een rouwproces. Het is een zoeken hoe samen verantwoordelijk te zijn voor allemaal. Het is een groeiproces om tot 5

solidaire parochiegemeenschappen te komen. God moet op deze vijf plaatsen kunnen gebeuren. Daarvoor willen wij vooruit kijken en willen we ons bezinnen over de spiritualiteit van de federatie. En misschien, maar dit is nog een droom, moeten we dan met vijf opnieuw ankerdagen (met een andere naam?) houden.

Het is goed om het basisgegeven opnieuw op te roepen, want het vlees van de appel zegt ons dat we bezig zijn op een andere manier dan andere groepen die in de maatschappij aan het werk zijn. 't Gaat over "kerken" en dit is boeiend als je er een werkwoord van maakt. We 'mogen' kerken, we zijn 'bof-kinderen'! Het is vanuit Jezus Christus, in gemeenschap en verbondenheid, ten dienste staan van beter samenleven met en voor anderen. Het zijn de drie zijden van onze driehoek. Die drie zijden horen samen.

1. Vanuit Jezus Christus

Voor velen betekent dit echter nog op ontdekking gaan naar Hem toe. Uiteindelijk wordt het vanuit Hem; het wordt Gods-verbonden leven.

Wie, wat is Hij. Je kunt dit best ontdekken door de levensverhalen te horen. En daarin (zie de vier getuigenissen) hoorden we al het belang van een gelukkige thuis, waarin je kunt ervaren: i(I)k ben er voor u. Er zijn grote momenten in je leven, die een beslissende wending aan je leven gegeven hebben. Waarvan je zegt (achteraf): hier is meer dan mensenwerk aan de hand. 't Is een cadeau, geen toeval, maar een onderstroom van Liefde, die je draagt doorheen het leven. Welke God wordt hier aanbeden, zegt het lied. Stilletjes aan kom je Hem op het spoor: het is Jahwe, het klokhuis van alles. Dit ontdekken is genade, maar je moet er mee verbonden willen leven.

Bidden is die naam noemen: 'Ik ben er voor u' en dit telkens opnieuw herhalen. Die naam laten binnendringen bij jezelf en ervan bewust worden dat er iemand is, dat je nooit alleen bent, zelfs als je je alleen voelt. Je bent graag gezien, op een onvoorwaardelijke manier.

Die naam moet je verder spreken: bidden is dan werken en leven. Die rode draad moet daarin meeklinken; het appèl mogen we niet vergeten.

Die naam moet weerklinken: het is een manier waarop je naar de wereld kijkt. Hij is weer aan het gebeuren, in kleine dingen. Als je naar het nieuws kijkt, wereldwijd, kan je plots de vraag stellen: God, waarom gebeur je niet, mag je niet gebeuren op al die plekken waar Je verhinderd wordt? Waarom laten we Hem daar niet toe?

Daarom is het nodig om regelmatig te vieren en het verhaal te horen van hoe dikwijls Hij wel gebeurd is en lijnen getrokken heeft in de geschiedenis van de mensen.

*Daarom is deze vraag de moeite om eens - schriftelijk? - te beantwoorden:
Gods-verbonden, vanuit Jezus Christus leven, werken en handelen: wat is dat voor u?*

Als we dit aan elkaar vertellen, dan kunnen we van elkaar veel leren.

2. Gemeenschap vormen

Hieraan is vandaag wellicht het meest nood: het verlangen naar een plek om thuis te komen bij elkaar; verbondenheid tussen mensen. Het zijn allemaal verschillende mensen, die je niet kiest: rijk en arm, meer en minder gestudeerden, jongeren en ouderen, verschillende of zelfs tegengestelde belangen, sympathiek en minder sympathiek, ... Het wordt een oefenplek om te zijn 'ik ben er voor u', om God te willen doen. De broederschap beleven.

Enkele aandachtspunten hierbij kunnen zijn:

1. Werk maken van tederheid
Teder omgaan met elkaars kwetsbaarheid, want velen dragen - al of niet geweten - kwetsuren of trauma's. Teder en respectvol spreken met elkaar, maar tegelijk open. Beter in het gezicht dan achter de rug.
2. Gemeenschap maken waar mensen mogen zijn wie ze – soms maar – zijn. En tevreden zijn met de verscheidenheid.
3. Onthaal is belangrijk
Het is goed om energie te steken in het laten voelen dat mensen welkom zijn: je mag hier thuis zijn!
4. Zoals Elisabeth en Maria
Twee gemeenschappen ontmoeten elkaar. Ze hebben het leven gezien en danken om het leven dat bezig is met groeien. Samen komen om het leven, om Gods leven te zien dat groeit in mensen en elkaar daarvoor feliciteren. Met het positieve doe je voort, niet met het negatieve.

We hebben elkaar niet gekozen, maar zijn wel een cadeau aan elkaar. De gemeenschap als cadeau beleven! We zijn er niet voor onszelf (geen "sardienedoosje", maar een "theebuiltje")

Samenhorigheid is een gevoel dat je toe krijgt als je er bent voor anderen. Niet naar mekaar kijken, maar de neuzen in dezelfde richting zetten. Zodat van deze gemeenschap een kracht kan uitgaan die het leven beter maakt, met alle verscheidenheid die aanwezig is. Elkaars supporters zijn, die elkaar dragen en steunen.

Daarover moeten wij niet verlegen en beschaamd zijn, maar fier en iets van die fierheid uitdragen ('t doet deugd van bij die gemeenschap te horen ...). God laten gebeuren in relaties tussen mensen, is samen lichaam van Christus zijn. Hij moet gebeuren en wij oefenen er ons in.

Vandaar een tweede vraag:

Wat vind je zo belangrijk aan gemeenschap? Waarom zoek je ze? Wat is je bijdrage? Schrijf dat maar eens uit.

3. Ten dienste van beter samenleven

Als de wereld er niet beter van wordt, hebben we geen reden van bestaan... De wereld: dat zijn vooreerst de mensen van onze parochie, van onze federatie.

Bij het ten dienste staan moeten we vooral kijken naar zij die uit de boot vallen, de rechtelozen, de vergeten mensen, de vreemdeling, weduwe, wees,... Dit is een consequentie: in God geloven is Hem doen, eerst bij de zwaksten. Dit kan in het Woonproject, in Ūze Plekke, in Compaja, in het Buurtwerk, in de bewegingen en koren, ... Christus gaat nog steeds al goedgevoelend rond. Wij mogen er aan meewerken, ook als het niet van de parochie uitgaat. Het is mierenwerk (Chili): je zou verschieten als je het allemaal ziet.

Vandaar is er een derde vraag:

Wat is uw inzet voor dienstbaarheid, voor solidariteit? Schrijf dat maar eens uit.

Besluit

Het is nodig om de drie zijden samen te houden, al krijgt één zijde op een bepaald moment soms ook de voorrang.

Laten we eens bewust een kruisteken maken. Dan zeggen we: In de naam van ... Gezonden worden in de naam van de Vader, de Zoon en de Geest, het drievoudig verhaal van 'ik ben er voor U'; We mogen vertegenwoordigers van God zijn, Hem tegenwoordig brengen in de wereld van vandaag, Hem doen gebeuren.

Vraagstelling

Gebedsleven tegenover inzet?

1. Belangrijk is hier te zoeken naar een evenwicht. God spreekt niet enkel via het gebed, maar ook via het appèl van de medemens.
Stilvallen is belangrijk, niet enkel als het nodig is maar regelmatig.
We zijn niet alleen biddende mensen. De spanning tussen beide is leven gevend. Die spanning moeten we vasthouden.
2. Als alles goed gaat is het gemakkelijker om te bidden en om naar mensen toe te gaan. Daar moet geen tekeningetje bij.

Tot rust komen in een kerk

Je kan tot rust komen in een kerk(gebouw).

Het kerkgebouw weerspiegelt het leven van de gemeenschap. Het soort leven speelt daarin ook mee. Plekken van stilte doen deugd.. Soms hangt het ook van jezelf af, van je eigen stemming, of je je in een kerk goed voelt. Voor anderen is elk kerkgebouw een goede plek om tot rust en gebed te komen.

Het komt erop aan jezelf open te stellen en te geloven dat Hij er is en dat je op Hem kunt vertrouwen.

Kerk en politiek

Zorg organiseren is een van de kerntaken van een parochie, maar los van het (partij)politieke debat.

Samenkomen op een parochie is een politiek feit. Het is goed om mee te denken met de samenleving. We moeten dus aanwezig zijn op die plaatsen waar mensen dit organiseren. Het welzijn van een stad is ook belangrijk bv. voor de zwaksten; de kwaliteit van samenleven moet iedereen bekommeren.

Dit betekent niet dat wij alles zelf moeten organiseren, maar veeleer dat wij moeten aansluiten daar waar het gebeurt.